

24.6.2010

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Ref.: **Petiția nr. 1918/2009, adresată de Antonio De Luca, de cetățenie italiană, privind drepturile persoanelor cu handicap din Italia**

1. Rezumatul petiției

Petiționarul își exprimă îngrijorarea față de situația persoanelor cu handicap din Italia. Conform spuselor sale, drepturile persoanelor cu handicap din Italia, așa cum sunt ele prevăzute în constituție, sunt încălcate. Soția sa, care suferă de scleroză multiplă (SM), primește o alocație în valoare de 600 de euro. Potrivit petiționarului, aceasta este mult prea mică pentru a acoperi toate costurile de îngrijire pentru boala ei. De asemenea, în Italia nu există reglementări corespunzătoare pentru cei care au grijă de persoane cu handicap. În consecință, petiționarul solicită Parlamentului European să convingă guvernul italian să acționeze pentru îmbunătățirea situației persoanelor cu handicap din Italia.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 30 martie 2010. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 202 alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 24 iunie 2010

Cazul specific prezentat de către petiționar nu este de competența Uniunii Europene. Deciziile privind criteriile de acordare a drepturilor la prestații de invaliditate și avantaje fiscale sunt de competența exclusivă a statelor membre. La nivelul UE, avantajele fiscale vizează doar taxele care sunt reglementate la nivel comunitar. În prezent, taxele directe sunt stabilite la nivel național, ceea ce înseamnă că avantajele în contextul impozitării directe sunt o chestiune pur națională.

Cât privește regimul TVA al UE, caracteristica sa esențială este că TVA reprezintă o taxă

generală, bazată în mare măsură pe consumul din UE. Neutralitatea fiscală este o caracteristică esențială a taxei generale, cum ar fi TVA. În consecință, aplicarea unei cote de impozitare diferite în funcție de statutul sau calitatea cumpărătorului nu respectă acest principiu. Mai mult, fiind o taxă generală pe consum, TVA a fost destinată în principal să colecteze venituri. Cu toate acestea, din motive esențialmente de ordin social, legislația UE în materie de TVA prevede anumite opțiuni ca statele membre să diferențieze cotele de TVA, după cum se explică în cele ce urmează. În plus, redistribuirea veniturilor din TVA nu este, ca regulă generală, reglementată la nivelul UE și, cu condiții respectării anumitor norme europene, cum ar fi cele referitoare la ajutoarele de stat, statele membre sunt libere să acorde ajutoare sau avantaje fiscale pentru a sprijini politicile sociale.

În temeiul normelor UE în materie de TVA, statele membre sunt obligate să aplice o cotă standard unică de cel puțin 15 % și pot avea un maxim de două cote reduse stabilite la cel puțin 5 %, pe care statele membre le pot aplica la discreție, dar numai în cazul categoriilor de bunuri și servicii care figurează în anexa III la Directiva 2006/112/CE a Consiliului (directiva TVA). În această privință, statele membre au libertatea de a aplica o cotă redusă de TVA unei întregi categorii sau de a limita aplicarea sa unei părți (chiar foarte mici) a acesteia, cu condiția să fie respectat principiul neutralității fiscale. Acest principiu interzice ca bunuri similare, care sunt în concurență reciprocă, să fie tratate diferit în scopuri legate de TVA.

Anexa III la directiva TVA menționează unele categorii care prezintă interes pentru persoanele cu handicap. În special, categoria 4 a anexei III se referă la „echipamentele medicale, materialele auxiliare și alte aparate destinate atenuării sau tratării handicapurilor, pentru utilizarea personală exclusivă a persoanelor cu handicap, inclusiv repararea respectivelor bunuri” și categoria 15 care se referă la „livrarea de bunuri și prestarea de servicii de către organizații recunoscute ca având un caracter social de către statele membre și angajate în activități de asistență și securitate socială”, în măsura în care respectivele operațiuni nu sunt scutite în temeiul prevederilor Directivei TVA.

Lista bunurilor și serviciilor eligibile pentru o cotă redusă de TVA este rezultatul mai multor compromisuri deliberate în Consiliu, care sunt inevitabile având în vedere faptul că legislația fiscală comunitară trebuie adoptată în unanimitate.

În 2008, Comisia a prezentat o propunere legislativă referitoare la chestiunile urgente care trebuie să fie abordate în privința cotelor reduse de TVA și a urmărit organizarea unei dezbateri generale finale cu privire la căile de urmat și utilitatea și rentabilitatea cotelor reduse de TVA. După discuții aprofundate și îndelungate, dezbateră din Consiliu cu privire la sistemul general de cote reduse de TVA s-a finalizat prin acordul politic unanim din 10 martie 2009, care viza în principal includerea definitivă în anexa III a anumitor servicii locale cu un mare aport de forță de muncă. În special, Directiva 2009/47/CE a adăugat categoria 10a, referitoare la „renovarea și repararea locuințelor private, cu excepția materialelor care reprezintă o parte semnificativă a valorii serviciului prestat”, care ar putea include instalarea anumitor echipamente invocate, precum și categoria 20, referitoare la „serviciile de îngrijire la domiciliu, precum asistența la domiciliu și îngrijirea copiilor, vârstnicilor, bolnavilor sau persoanelor cu handicap”.

Drept urmare, opțiunea de a aplica cote reduse de TVA în cazul acestor bunuri și servicii este deja la dispoziția statelor membre, care decid dacă să le folosească sau nu, în funcție de preferințele politice și situația socio-economică și bugetară specifică.

Concluzie

Chestiunea în speță pe care a prezentat-o petiționarul este de competența guvernului și parlamentului italian.